Ляга обметицею на асфальт первинок,
Уже бульвар поволі сполотнів
І береста обчімханого віник
Змітає білу інсуляцію з дротів.

Гойдаються перед очима витирачки —
Ґумові маятники, гострі і тугі,
А на обочинах обачні навкарачки
Вже накладають на опони ланцюги.

Передбачаючи зимову невигоду
В години "пік" — світань і вечорів,—
Крізь зуби пошепки клянуть оцю погоду
І сніг, потрібний для лещатарів.

А я дивлюсь на світ крізь скло протерте
(Ґумове лезо мокрий сніг змива)
І знаю — це ж моя сорок четверта
Надлетіла у віхолі зима!

Комусь не терпиться і хтось сердито трубить:
Рушай! Над перехрестям вже зелений блим.
Та усміх ліг сніжком на мої губи —
Не кваптесь, люди, у житті так мало зим.